

[Socialministeren]

samlede udgifter går ned ved, at der købes ind til flere personer under ét.

Dette kan medføre, at den hjælp, der udmåles til *underhold*, nedsættes fra det beløb, en enlig ville have fået, til f.eks. 1/2 af det beløb, der kan ydes til ægtepar, jfr. § 37, stk. 2, 1. pkt.

Endvidere kan hjælpen til *faste udgifter* fastsættes efter forholdet mellem de pågældendes nettoindtægter – eller i mangel af oplysninger herom – til halvdelen af disse udgifter.«

Det er i kontanthjælpscirkulærets pkt. 43 tilsvarende forudsat, at hjælp efter lovens § 43, stk. 1, til en person, der bor sammen med en anden, over for hvem pågældende ikke har forsørgelsespligt, også kan reduceres under hensyn til fordelene ved fælles husførelse.

Socialministeriet har i øvrigt i sin vejledende virksomhed over for kommunerne fremhævet, at der ikke kan gives faste retningslinier for styrelsen af den reduktion, der kan ske under henvisning til fordelene ved fælles husførelse. Ved vurdering heraf må der bl.a. tages hensyn til den anden parts indtægt sammenholdt med størrelsen af de fælles udgifter, og reduktionen bør i det hele taget foretages ud fra en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

I overensstemmelse hermed har den sociale ankestyrelse i den ene af de offentliggjorte afgørelser efter en konkret bedømmelse ændret det fradrag, der af det sociale udvalg var fastsat for fordelene ved fælles husførelse, i den anden sag efter en konkret bedømmelse fundet, at der slet ikke var nogen fordel ved fælles husførelse.

Socialministeriet har efter bilstandsloven ingen kompetence til at gå ind i de enkelte sager om beregning af kontanthjælp. Kontanthjælpsmodtagere, der mener, at deres hjælp er for lav, f.eks. på grund af det skøn, der er udøvet over fordelene ved fælles husførelse, må søge beregningen ændret ved udnyttelse af klageadgangen efter lovens § 15, dvs. ved, inden for klagefristen at indbringe sagen for vedkommende amtsankenævn.

Det foreliggende spørgsmål synes at bygge på den forudsætning, at der kan opstilles faste regler for fradraget ved fælles husførelse, hvilket der – som det vil fremgå af det allerede anførte – ikke er holdepunkt for hverken i bilstandsloven eller i de udsendte vejledende udtalelser i tilknytning hertil.

Man skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at det ville harmonere dårligt med bilstandslovens grundlæggende princip om, at kontanthjælpen ikke er en takstmæssig ydelse, såfremt der for alle personer, der har fælles husførelse med andre, uden en konkret vurdering skulle foretages et fradrag med et – på forhånd fastsat – beløb, svarende til den økonomiske fordel ved fælles husførelse.

Socialministeriet kan da heller ikke opfatte de offentliggjorte afgørelser fra ankestyrelsen som udslag af en sådan fast regel, heller ikke om fradraget ved overgang fra hjælp efter § 37, stk. 2, til hjælp efter § 37, stk. 4, jfr. § 43.

Man skal i tilknytning hertil bemærke, at en vurdering af, om der i den enkelte sag har været anvendt et urigtigt beregningsgrundlag med deraf følgende behov for efterregulering af den udmålte hjælp, i første række må finde sted gennem en ankebehandling af sagen.

Efter socialministeriets opfattelse giver de to afgørelser fra ankestyrelsen således ikke grundlag for at give en generel henstilling om genoptagelse af de sager, hvor der af det sociale udvalg er udøvet et skøn over fordelene ved fælles husførelse.

For så vidt angår det forestående kontanthjælpsforsøg kan man efter socialministeriets opfattelse ikke ud fra de to omtalte ankeafgørelser vurdere, om der i forundersøgelingsmaterialet fra oktober 1983 indgår sager, hvori der eventuelt kunne anlægges et andet skøn – f.eks. over fordelene ved fælles husførelse. Der vil derfor ikke være baggrund for en omberegning af satserne i denne anledning.

Man skal tilføje, at problemet om fordelene ved fælles husførelse ikke forekommer efter den model, der anvendes ved forsøget, idet der efter denne ydes et fast basisbeløb pr. person, uanset om pågældende er gift, lever alene eller har fælles husførelse med andre.

Spm. nr. S 905

Til fiskeriministerens (8/8 84) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder fiskeriministeriet har for at foretage forskning i overlevelsesmulighederne for den stærkt truede fiskeart snæbelen, der kun fin-